

“Els maçons em fan pensar en ‘Eyes wide shut’”

Pablo Carbonell presenta avui a l'Auditori de l'Ateneu de Banyoles el seu últim disc, 'Canciones de cerca'

Canciones de cerca, l'últim disc de Pablo Carbonell, té crèdits de gran superproducció: hi han participat un grapat de bons músics, entre els quals hi ha noms coneguts com ara Raimundo Amador, Lichis (La Cabra Mecánica) i Los Delinquentes. Pablo insisteix que no, que és un disc “modest”. Aquests són els seus arguments: “L'he fet amb la meva pròpia companyia discogràfica i l'he gravat al llarg de tres anys a Cadis, quan em deixaven una mica de temps lliure les meves altres ocupacions. Malauradament, la música no és la meva esposa, sinó la meva amant, però també em serveix per estalviar-me uns quants diners en psiquiatres. Pel que fa als músics, tots són amics amb els quals ens intercanviem favors, i el productor és el meu cosí.” Amb aquests ingredients, però sobretot amb una llibertat creativa absoluta, Pablo Carbonell (Huelva, 1962) diu: “He fet el disc com m'ha agradat a mi, sense pressió de ningú.” I recomana el seu mètode: “Crec que les noves generacions han de recuperar la vocació com a motor creatiu, per trobar el seu propi espai i l'element en què es volen moure.”

Per tant, avui arriba Pablo Carbonell amb el seu modest disc sota el braç a l'Auditori de l'Ateneu de Banyoles (21 h, 12 euros), on, si no canvien els plans, actuarà en solitari, tot i que ell mateix no ho tenia gaire clar ara fa una setmana, amb la perspectiva que prèviament havia de tocar a Barcelona amb una banda semiimprovisada que podria aprofitar –o no– avui a Banyoles. “Quan canto sol, l'esforç és molt més gran, però també m'emporto tota la caixa [riu, satisfet] i també hi ha gent que ho agraeix.”

Aquest artista pluridisciplinari –líder de Los Toreros Muertos, reporter de Caiga quien caiga, doctor a Hospital Central, novel·lista i director de cinema (Atún y chocolate), ara actor teatral a Sin paga, nadie paga, de Dario Fo– ja ha passat la barrera dels cinquanta anys i afirma que vol que el prenguin seriosament: “Sobretot a casa meva, tot i que ja m'han deixat una mica per impossible.”

En el disc hi ha clars homenatges als Beatles, com Campos de fresas de Lepe i La marcha del club de los corazones desintegrados –“Sento devoció per Lennon i McCartney”–, i en aquesta última sembla citar un clàssic de Los Toreros Muertos, quan canta “Incauto te dije me llamo Javier...” “En realitat, a mi la frase em sona més a Javier Krahe, gran mestre de la filologia hispànica, però potser, inconscientment, també faig referència a Yo no me llamo Javier”, aclareix. O no.

També hi ha unes singulars Sevillanas globales, que canvien el Guadalquivir pel Ganges, contra l'etnocentrisme sevillà dins del folklore andalús. I deixem per al final Soy masón: “Faig cançons sobre temes als quals ningú no fa ni cas, com els maçons. Els maçons em fan pensar en la pel·lícula Eyes wide shut, de Kubrick, i les seves orgies... Tot es fa pel sexe. També els ocells cantem per atreure les femelles.”

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 16-02-2013 Pàgina 17

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/620217-els-macons-em-fan-pensar-en-eyes-wide-shut.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=m&utm_source=rss&utm_medium=m&utm_campaign=rss